

РЕШЕНИЕ

№ 515

гр. Варна, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20233110200755 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на **Е. С. А., ЕГН: *******, с постоянен адрес: **гр. Варна, ул. „Д-р Любен Попов“ № 39, ап. 2**, депозирана чрез процесуален представител адв. Й.С. от АК - гр. Варна, против Наказателно постановление № 22-0819-006450, издадено на 15.12.2022г. от Началник група в ОД МВР Варна, сектор „Пътна полиция“-Варна, с което ѝ е наложено : административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

В жалбата се иска отмяна на НП, като се сочи, че то е незаконосъобразно, а при издаване му са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че посочването на алтернативни нарушенията, за които е наложено едно наказание е довело до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Сочи се, че на водачът е съставен и друг АУАН, а въз основа на него и друго НП, касаещи нарушение по същата ал. 3 от ЗДвП, предложение 1. Твърдяното нарушение било извършено на същата дата и час, както и процесното предмет на настоящата жалба. Сочи се, че тъй като законодателят е използвал съюза „и“ в ал. 3 от цитираната норма, то следвало изводът, че наказанието, което се налага е едно, независимо дали се касае за 1 или 2 отказа. Твърди се, че е следвало на водача да се наложи само едно наказание, а не две

отделни. С тези и други аргументи се иска отмяната на НП.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, не се явява, а се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на наведените в нея основания. Сочи и други аргументи за отмяната на НП.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки от процесуален представител-юрисконсулт, който ангажира становище за законосъобразност на електронния фиш, като моли същият да бъде потвърден. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Е. С. А. е правоспособен водач на МПС, като притежава СУМПС №285318369, издадено от ОД на МВР-Варна и валидно до 15.09.31г. Същата била осъждана за престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, за това, че е управлявала МПС след употреба на алкохол.

На 17.08.2022г., около 05:10 часа, в гр.Варна, по бул. „Васил Левски“ посока центъра на града въззивницата управлявала лек автомобил „БМВ 120 Д“ с рег. № В8491ТХ. При движение по пътното платно, до бензиностанция „Еко“, тя била спряна за проверка от органите на Второ РУ-Варна. В хода на проверката било установено, че управляваният от А. автомобил е собственост на друго лице и че той бил със служебно прекратена регистрация на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП. На място бил извикан екип на Сектор „ПП-Варна“ в състав свидетелите Д. Д. и С. Ф.. Последните двама предприели проверка на въззивницата за употреба на алкохол с техническо средство-алкотест дрегер 7510 ARNA и за употреба на наркотични вещества с полеви тест – дрегер Дрък тест 5000. Полицейските органи обяснили на възз. по какъв начин се извършва теста за употреба на алкохол и наркотици и последиците от отказа да бъде тествана. Въпреки това, възз.А. не се съгласила да бъде изпробвана и отказала както теста за употреба на алкохол, така и теста за наркотични вещества, като на заявените от нея откази за двете проверки освен свидетелите Д. и Ф., присъствали и полицейските органи от Второ РУ-Варна Я.М. и Ж.Г.. Предвид отказа на водача, св.Ф. издал на възз.талон за медицинско изследване №121724, в което вписал, че тя отказва да бъде тестван с алкотест дрегер 7510 ARNA 0167, както и че трябва да се яви в МБАЛ Св.Анна-Варна. В талона било вписано още, че отказът е направен в 05:30ч., както и че възз. следва да се яви в МБАЛ Св.Анна-Варна до 06:10ч. Възз. отказала да подпише и получи талона за изследване, като нейният отказ бил удостоверен с подпис на свидетел.

При така установеното св.Д. съставил срещу въззивницата АУАН бл.№684035 за

нарушение на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП, за това, че е отказала да ѝ бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употребата на алкохол . Актът бил предявен и връчен на въззивницата, която го подписала без отбелязване на възражения. Срещу А. бил съставен и АУАН бл.684036 за отказът ѝ да ѝ бъде извършена проверка с дрегер Дрък тест 5000 за употреба на наркотични вещества.

Срещу двата АУАН, в законоустановения 7-дневен срок, въззивницата депозирала възражение, в което посочила, че е била много афектирана при извършването на проверката, поради което отказала да бъде изпробвана с техническите средства.

По постъпилото възражение била извършена проверка от комисия в Сектор ПП-Варна, която констатирала, че двата акта са законосъобразни и правомерни, а възражението на А. неоснователно.

Впоследствие , въз основа на АУАН бл.№684035 срещу въззивницата било издадено и атакуваното НП, като АНО възприел фактическите и правните констатации на актосъставителя, както и въз основа на допълнителна проверка обстоятелството, че възз. не е изпълнила предписанието за медицинско изследване дадено и с талон за изследване. НП било връчено лично на жалбоподателката на 31.01.2023.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства, а именно свидетелски показания, писмените материали - преписката по АНП, вкл.АУАН, талон за медицинско изследване, докладни записки, служебна бележка от МБАЛ Св.Анна, справка от комисия, заповед и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като непротиворечиви, конкретни и логични, съдът кредитира изцяло показанията депозирани в с.з. от свидетелите Д. Д. и С. Ф.—очевидци на отказа за тестване с алкотест дрегер и на отказа за подписване на талона за изследване. Техните показания по отношение на главния факт на доказване в настоящото производство – че възз. е била водач на МПС и че е отказала тестване за употреба на алкохол на датата посочена в АУАН и НП, са последователни, логични и взаимно допълващи се.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок /на 13.02.2023. видно от пощенското клеймо/ от надлежна страна – ФЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното

нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началник група в ОД на МВР, съгласно заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган – младши автоконтрольор, оправомощен съгласно същата заповед.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и 3 от ЗАНН.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушенията. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушенията, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които са извършени. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя- трите имена, адрес и ЕГН.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

В АУАН и НП ясно и недвусмислено е посочено, че въззивницата е отказала да ѝ бъде извършена проверка за установяване на употреба на алкохол с техническо средство- алкотест дрегер. От фактическите обстоятелства в АУАН и НП недвусмислено става ясно, че АНО е приел, че е налице отказ от извършване на проверка с техническо средство. Не се споделя възражението в жалбата, че не ставало ясно за какво нарушение е наказан възз., тъй като в НП било посочено освен, че е отказала да ѝ бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употребата на алкохол и че не е изпълнила предписанието за медицинско изследване. Така според защитата е допуснато нарушение на чл.18 от ЗАНН. Според чл. 174, ал. 3 от ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с **техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта** и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози **или не изпълни предписанието** за изследване с доказателствен анализатор или **за медицинско изследване** и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и с глоба 2000 лв. Следователно законодателят е въвел няколко форми на изпълнителното деяние на посоченото

нарушение.

В АУАН описаното адм. нарушение е управление на лек автомобил автомобил „БМВ 120 Д“ с рег. № В8491ТХ на 17.08.2022г., около 05:10 часа, в гр.Варна, по бул. „Васил Левски“ посока центъра на града и отказ да бъде извършена проверка за установяване на употреба на алкохол с алкотест дрегер 7510 ARNA 0167.

Същите фактически обстоятелства се съдържат в обстоятелствената част на НП с допълнителна информация, че лицето не е изпълнило предписанието за медицинското изследване, което му е било издадено.

В мотивите на НП буквално е възпроизведено административнонаказателното обвинение по АУАН. За по-голяма яснота предвид алтернативните форми на изпълнителното деяние по [чл. 174, ал.3 от ЗДвП](#) наказващият орган е посочил изрично, че извършеното нарушение от А. се състои в отказ да й бъде извършена проверка с алкотест дрегер 7510 ARNA 0167 за установяване на употребата на алкохол- [чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП](#). Поради тези обстоятелства е несъстоятелна тезата на защитата за неяснота на нарушението и за посочени две отделни адм. нарушения по [чл. 174, ал.3 от ЗДвП](#).

За допълнителна обосноваост на НП административнонаказващият орган е цитирал състава на [чл. 174, ал.3 от ЗДвП](#), но това не означава, че това съставлява описанието на извършеното нарушение от А. след като тази част от мотивите на НП не съдържат конкретна информация за дата и място на извършване на нарушението, субект на нарушението, индивидуализация на управляваното превозно средство. По изложените съображения в обжалвания правораздавателен акт на наказващия орган е дадено описание на нарушението само по първото предложение на [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#), което е изрично посочено и в цифровата квалификация на деянието, поради което е и безспорна волята на АНО за какво е наложено наказанието. В този смисъл е и константната практика на Адм.С-Варна- например **КНАХД № 230 по описа на съда за 2017 г., КНАХД № 368 по описа на съда за 2017 г. и много други.**

Според настоящия съдебен състав от съвкупната преценка на събраните писмени и гласни доказателства се налага несъмнен извод, че въззивникът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по [чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП](#). Показанията на разпитаните свидетели – полицейски служители са последователни, логични и в пълнота разкриват проверката, която е извършена на място, при управлението на автомобила от страна на въззивницата и отказа на лицето да бъде тествано за употреба на алкохол, състоял се на мястото на проверката. Събраните доказателства са еднозначни и липсва основание за извеждане на друг извод, различен от направения, а именно, че жалбоподателката е осъществила нарушението. Жалбоподателката има качеството на "водач" по смисъла на [§6, т.25 от ДР на ЗДвП](#) и е отказала да й бъде извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство.

Съгласно легалната дефиниция на ЗДвП "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Безспорно в случая възз. е имала качеството на водач на МПС, същата е била възприет да управлява МПС от полицейските органи- М. и Г.. Обстоятелството,, че е управлявала МПС, т.е, че е имала качеството на водач, не се оспорва и от самата въззивница. След разясняване на начина за извършване на проверката, както и последиците при отказ, жалбоподателката по никакъв начин не е съдействала на контролните органи, не е предприела никакви действия с цел извършване на проверката, поради което е налице отказ. Липсват каквито и да било доказателства Атанасов да е съдействала на проверяващите за алкохол. Наличието на отказ от нейна страна явства и от депозираните от нея, срещу АУАН, възражения.

Поради това и за съда е безспорно ясно, че е налице категоричен отказ за извършване на проверка с техническо средство, обективизиран и недвусмислено манифестиран чрез поведението на въззивницата, включително и чрез отказът да получи талон за медицинско изследване.

Поради това съдът намира, че е осъществен състава на нарушението на [чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП](#). По силата на тази норма водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Както бе посочено по-горе визирана нормата сочи на отделни нарушения: **първата група** обхваща отказ за извършване на проверка на водач на МПС с техническо средство и/или с тест за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози , **а втората група:** Неизпълнение на предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Така както законодателят ги е посочил при спиране на водач на МПС за проверка за употреба на алкохол и/или наркотици, органите на полицията имат задължението първо да извършат проверка с техническо средство и/или тест и едва тогава или при наличие на данни за употреба на наркотични вещества и оспорване от страна на проверяваното лице, или при отказ да бъде извършена проверка с техническо средство и/или тест да му издадат предписание за медицинско изследване, като отказът

обаче от проверка с техническо средство и/или тест, независимо каква е причината, винаги води до съставомерност на посочената разпоредба на чл. 174, ал.3 от ЗДвП. / В този смисъл Решение на АдмС-Варна по КНАХД № 368 по описа на съда за 2017 г., Решение на АдмС-Варна по КНАХД № 279/2018г. и много други /. В конкретния случай е налице отказ за проверка с техническо средство за установяване на употреба на алкохол на наказаното лице, както не се оспорва, а и е видно от доказателствата по делото, че тя не е дала и кръвна проба за медицинско лабораторно изследване, но както посочи съдът по-горе именно отказът за изпробване с техническо средство на водач на МПС води до извършено нарушение на законовата разпоредба на чл. 174, ал.3 от ЗДвП. Вярно е ,че екземпляр от талона за медицинско лабораторно изследване не е бил връчен на въззивницата, но същото не е било сторено, тъй като тя е отказала да го подпише и получи, като отказът ѝ е бил установен с подписа на един свидетел, напълно в унисон с разпоредбата н чл.6, ал.8 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. От страна на възз. не са ангажирани и доказателства, че се е явила за медицинско изследване МБАЛ Св.Анна-Варна.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП разписва няколко хипотези, които обуславят налагането на предвидените с нея кумулативно административни наказания. Алтернативно са посочени съставите на различни по вид административни нарушения :1. отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта; 2. отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества; 3. неизпълнение от водач на МПС на предписание за изследване с доказателствен анализатор; 4. неизпълнение от водач на МПС на предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му; 5. неизпълнение от водач на МПС на предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Както бе посочено по-горе с разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП се формират две групи нарушения – отказ да се извърши проверка и неизпълнение на предписание /ТР № 13/20.12.2021 г. по тълк. дело № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия/.

Отказът /първата група нарушения/ да се извърши проверка по т. 1 и т. 2 може да бъде обективиран едновременно или поотделно, тъй като двете хипотези са поставени, както в условията на алтернативност, така и в условията на кумулативност. Контролните органи имат правомощията да извършат проверка на водача на МПС досежно употреба на алкохол, но и на наркотични вещества или техни аналози.

Втората група нарушения включва неизпълнение на предписание, която група е разграничена от първата със съюза „или“, т. е. тези нарушения могат да бъдат осъществени самостоятелно, но и едновременно с първата група нарушения. Втората

група нарушения – т. 3 са свързани със съюза "или" спрямо нарушенията по т. 4 и т. 5, за което важат и твърденията по-горе, като нарушенията по т. 4 и т. 5 едно спрямо друго също могат да бъдат извършени едновременно, но и поотделно.

Следователно, за всеки един от отказите по т. 1 и т. 2 и при неизпълнение на предписанието по т. 3, т. 4 и т. 5 може да бъде ангажирана самостоятелно отговорността на водача на МПС.

В случая предвид наличието на две административни нарушения, извършени от един деец, приложима е разпоредбата на [чл. 18 ЗАНН](#) и за двете отделни административни нарушения следва да се наложат две отделни административни наказания. Следователно със съставянето на два отделни акта за установяване на административно нарушение /за отказите да бъде изпробвана с технически средства за употреба на алкохол и за употреба на наркотични вещества/ не е накърнен принципа "ne bis in idem" и наказателното постановление не се явява незаконосъобразно на това основание. В този смисъл - Решение № 1935 от 29.10.2020 г. по КАНД № 1812/2020 г. на Административен съд – Пловдив, Решение № 1870 от 23.10.2020 г. по КАНД № 2130/2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение по КАНД № 629/2022 г. по описа на Административен съд – Хасково, Решение по КАНД № 474/2022 г. по описа на Административен съд – Хасково, и др.

Изрично в обжалваното НП е визирано, че се налага наказание на нарушителката за това, че е отказала да ѝ бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол. Ето защо дадената от АНО правната квалификация е правилна и в съответствие с текстовото описание на състава на административните нарушения. Нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП въвежда както състав на административно нарушение, така и санкция за допуснато такова нарушение. С оглед на санкционната правна норма, която предвижда абсолютен размер на административната санкция, наложените с обжалваното постановление наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 2 години се явяват законосъобразни. За съда не съществува законова възможност да измени издаденото НП, като определи административното наказание глоба или лишаване от право да управлява МПС под предвидения от законодателя размер, поради наличие на забрана за това, заложена в разпоредбата на чл. 27, ал.5 от ЗАНН.

В случая не са установени обстоятелства, които отличават извършеното нарушение от типичните от съответния вид, с оглед явна незначителност на обществената опасност на нарушенията респ. липсата на такава. Конкретното нарушение е формално такова, доколкото осъществяването му всякога застрашава обществените отношения, които нормата на 174, ал.3 от ЗДвП е призвана да гарантира. Високият размер на предвидената санкция, подчертава волята на законодателя, че се касае за деяние с

висока степен на обществена опасност, което в никой случай не следва да бъде толерирана, а да бъде санкционирано, с оглед превъзпитание на дееца му към спазване на законоустановения ред. Нещо повече новата редакция на чл. 189з. (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) изключва възможността за прилагане на чл. 28 от ЗАНН за нарушения на ЗДвП.

Ето защо налагането на санкция на конкретния водач, за конкретното нарушение е напълно справедливо и адекватно на обществената опасност на деянието и нарушителя. Само така, според настоящия състав, биха се изпълнили целите по чл.12 от ЗАНН, като би се превъзпитал водачът да полага повече дължима грижа към изискванията на българското законодателство и не допуска за в бъдеще такива нарушения.

Поради това, настоящият съдебен състав намира, че НП следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

На осн. Наредба № Из-2539 на МВР на жалбоподателя са били отнети и общо 12 точки, като съдът намира, че не следва да обсъжда въпроса за отнетите контролни точки, тъй като намира, че същите по своя характер не съставляват административно наказание по смисъла на чл.13 от ЗАНН, и обжалването им не е предмет на настоящото производство.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

На основание чл. 63, ал.3 от ЗАНН (Нова – ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 04.12.2019 г. Съдът се произнася по разносните сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуалния представител на въззивника не се претендират разноси .

От процесуалния представител на ОД на МВР – Варна е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал писмено становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63, ал.3 вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на ОД на МВР-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78,

ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно-наказателни дела в размер от 80 до 150 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на ю.к по поддържане на обвинителната теза на АНО, ограничило се до вземане на писмено становище, че НП е правилно и законосъобразно. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер—80лв.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.9 вр. ал.2, т.5 вр. ал.1 вр. чл.58д, т.4 и чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-0819-006450, издадено на 15.12.2022г. от Началник група в ОД МВР Варна, сектор „Пътна полиция“-Варна, с което на **Е. С. А., ЕГН: *******, с постоянен адрес: **гр. Варна, ул. „Д-р Любен Попов“ № 39, ап. 2** е наложено : административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА **Е. С. А., ЕГН: *******, с постоянен адрес: **гр. Варна, ул. „Д-р Любен Попов“ № 39, ап. 2** да заплати на ОД на МВР-Варна сумата от 80 /осемдесет / лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по АНД №721/2023г. на РС-Варна.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____